

BRIEF AAN SPARTACUS

Wij allen, arbeiders, herinneren ons nog levendig de eerste weken en maanden na de bevrijding. Allen waren we bezield met de gedachte: nooit meer terug naar de verhoudingen van voor de oorlog. Het spook der werkloosheid was voorgoed verdwenen en zou nimmer meer terugkeren. Nederland had zijn offer aan de oorlog gebracht en kwam er deerlijk geschonden uit te voorschijn. Snel moest er dus opgebouwd worden en wie anders dan de arbeiders konden daaraan medewerken?

Een intensieve propaganda werd door de Nederlandse regering, met behulp der grote vakcentrales gevoerd, om de Nederlandse arbeiders er van te overtuigen, welk groots verantwoordelijk werk zij mede zouden helpen verrichten, indien het „Vaderland” weer opgebouwd werd. Het gerechtvaardigde wantrouwen der arbeiders in die dagen tegen regering en vakbonden moest zo veel mogelijk verdwijnen en daarom werden radio, pers en vakbladen ingeschakeld om dit wantrouwen weg te nemen.

Beloften van sociale rechtvaardigheid en betere arbeidsvoorwaarden voor de toekomst waren niet van de lucht. Het ondernemersdom droeg er het zijne toe bij, de arbeiders een hemel op aarde voor ogen te toveren. Voor de opbouw van Nederland moesten alle geschillen op zij gezet worden en de eenheid, in de oorlog gegroeid, gehandhaafd blijven.

Duizenden en nog eens duizenden arbeiders hebben vier jaren lang hun krachten gegeven voor dit doel, terwijl de bezittende klasse achter de schermen niets anders deed dan haar bezit veilig stellen. Nu, bijna vier jaar na het beëindigen van de oorlog, wordt langzaam aan de rekening gepresenteerd aan de Nederlandse arbeiders voor hun moeizame arbeid aan de opbouw gegeven.

Velen van mijn kameraden hebben deze rekening-aanbodes gekregen in de vorm van een wettig ontslagbewijs; „via de beurs aangevraagd.” Bouwvakarbeiders, metaalbewerkers, textielarbeiders, musici, kellers, transportarbeiders, chauffeurs, enz. enz. zijn of komen zonder werk. De arbeidsbeurzen en overbruggingsinstituten krijgen het weer druk en zullen de enige bedrijven gaan worden, waar een werkloze ambtenaar een baantje kan krijgen.

Zo is het dan met al de beloften en de

Vervolg van pag. 3, 3e kolom

zijn voorkeur voor het „qualitatieve recht”, beloning naar prestaties uit voortsproot.

Zo stelt deze professor zich in dienst van wat hem het naaste is, de klasse van intellectuelen. Bij alle goede bedoelingen vergeet hij niet het „qualitatieve recht”, dat hem moet bevoorrecht.

Het is voor hem en voor zijn collega's overbodig een verklaring over dit recht te geven, noch werd dit door een enkele zijner vrienden verlangd. Het hele beeld dat Prof. Pos heeft van een toekomstige ontwikkeling wordt beheerst door de bevoorrechte positie, die de intellectuelen daarin innemen.

opbouw van Nederland gesteld.

Het jaar 1949 brengt ons nog somberder vooruitzichten t.o.t. de arbeidsmarkt.

Is het dan wonder, dat ons wantrouwen in regering en vakbonden in sterker mate is teruggekeerd, dan aan het begin der bevrijding? Vooral als wij zien, dat aan militaire uitgaven miljoenen verspild worden, terwijl aan de arbeiderswoningbouw ternaauwerhand aandacht geschonken wordt, en bouwvakarbeiders zonder werk lopen.

Nu is de tijd gekomen, dat de bourgeoisie haar huichelachtig masker laat vallen en haar ware gezicht aan de arbeiders toont.

Langzaam maar zeker wordt het levenspeil der Nederlandse arbeiders naar beneden geschroefd. De lonen staan in scherpe tegenstelling t.o.v. de prijzen, die voor ons levensonderhoud betaald moeten worden. De gulden van Joeke is in het niet verzonken bij de stijging der prijzen der laatste maanden. Duizenden arbeidersvrouwen moeten met loonarbeid binnen of buitenshuis het loon van de man aanvullen, om aan de dringende behoefte voor kleding en schoeisel te voldoen. In gezinnen waar door ziekte of kleine kinderen de vrouw niet kan werken, wordt bittere armoede geleden. Kinderbijslagen en Kerstgratificaties kunnen daar geen veranderingen in brengen en zijn een druppel op een gloeiende plaat.

Verzet de arbeider zich tegen deze toenemende ellende, dan vindt hij alles tegenover zich. Regering, Rijksbemiddelaars, Uniebonden en overheidsinstanties zijn in één front opgesteld om elk opkomend verzet in de kiem te smoren.

SPARTACUS OP DE VESUVIUS

In onze afrekening over de maand October is een fout geslopen. Het totaal over „De Vlam” ontvingen had moeten luiden f 39.05. Daardoor wordt het totaal generaal niet f 119.81, maar f 115.76.

Werkgroep Den Haag.
Verantwoording 4e kwartaal 1948.

a. Vaste bijdragen:
Nos. 680 f 2.50, 546 f 7.50, 531 f 1.50, 32 f 1, 348 f 1.00, 360 f 5, 392 f 3, 531 f 1, 539 f 5, 709 f 9, 737 f 4, 754 f 2, 757 f 13, 761 f 8, 769 f 2, 773 f 1, 779 f 1, 800 f 5, 823 f 2, 824 f 4, 825 f 1, 904 f 5. Totaal f 93.50.

b. Losse bijdragen:
Werkgroep Den Haag f 37.84, werkgroep Scheveningen f 26.90, J. J. te den H. f 1. Totaal f 65.74.

Werkgroep Amsterdam.
Verantwoording over de maand Nov. 1948.

a. Vaste bijdragen:
J. V. f 1, W. v. d. W. f 1, S. H. f 0.50, J. L. f 0.50, A. R. f 1.30, B. N. f 2.50, N. A. f 2.50, H. G. L. f 10, J. d. G. f 1, B. R. f 1, P. B. f 1, S. f 0.50, W. S. f 4, P. J. S. f 1, W. C. N. f 0.50, J. B. f 1, C. v. d. B. f 0.50, allen te A.; A. D. te S. f 1.50. Totaal f 31.30.

b. Losse bijdragen:
R. L. W. te A. f 0.85, Lezers Barentszbuurt f 4.24, Over van boeken f 7.10, Tj. B. te A. f 1; Lezers Spaarndammerbuurt f 8.50. Totaal 21.69.

Over de Uitg. „De Vlam” ontvangen:
L. v. A. te A. f 1, H. W. H. te A. f 1.50, Th. J. te H. f 3.50, J. ter V. te A. f 1, J. T. te S. f 3, E. Br. te B. f 2.50, F. de R. te R. f 1.20, Br. v. A. te A. f 10, kleinere bijdragen f 1.05. Totaal f 24.75.

Over de maand December 1948.
a. Vaste bijdragen:
J. de G. f 1, O. S. f 3, B. N. f 2.50, H. G. L.

Onderwijl stapelen de winsten der grote kapitaalondernemingen zich op en worden jaarlijks bij het sluiten van het boekjaar de hoge dividenden uitgekeerd aan diegenen, die nog steeds leven van de meerwaarde door de arbeiders opgebracht. Bij die arbeiders voeren we onze bruine kameraden in Indonesië, die op dit ogenblik een strijd op leven en dood voeren. De bourgeoisie wil de koloniale buit met geweld binnenhalen, terwijl de Nederlandse arbeiders aan de rand van het pauperisme worden gebracht, omdat zij het zijn, die de miljoenen moeten opbrengen om deze oorlog te financieren.

De Nederlandse arbeidersklasse kan en mag niet strijdloos toezien, dat zij wordt opgeofferd aan de winzucht van het niets ontziende kapitalisme.

Maar de kruik gaat net zo lang te water tot ze breekt. Het wordt nu toch wel duidelijk, dat de „opbouw van het vaderland” geen opbouw van de levensstandaard van de arbeiders betekent. Het levenspeil van de arbeiders is langzaam maar zeker gedaald tot minimum.

Er zijn echter tekenen van verzet waar te nemen. Hier en daar breken stakingen uit. De Amsterdamse haven ligt gedeeltelijk stil, de schoonmakers hebben het werk neergelegd en ook in vele andere bedrijven, grote zowal als kleine, heerst onrust.

Het is te verwachten, dat we een strijdperiode tegemoet gaan. Laat ons daarbij goed beseffen, dat het kapitalisme nooit en te nimmer de arbeiders een menswaardig bestaan kan verschaffen. Daarom zullen we deze strijd moeten beschouwen als de voorloper van de grotere en machtiger worsteling van de gehele arbeidersklasse om een nieuwe samenleving.

f 10, W. v. d. W. f 1, P. J. S. f 1, P. B. f 1, S. H. f 1, S. f 1, allen te A'dam. Totaal f 21.

b. Losse bijdragen:
Tj. B. f 1, T. W. de V. f 2.50, P. S. f 1, H. G. K. f 0.20, K. P. f 1, allen te A.; lezers Barentszbuurt f 4.24. Totaal f 9.94.

Over de Uitg. „De Vlam” ontvangen.
R. L. te A. f 8.50, H. J. A. H. te A. f 3.4, W. te A. f 1, J. v. B. te R. f 0.50, A. A. te Nw. N. f 1, R. L. te A. f 1, A. P. te Z. f 5.90, A. V. te W. f 0.50, K. J. W. te A. f 0.50; G. H. W. te den H. f 1, E. J. Br. te B. f 1, F. l. de R. te R. f 2.95, J. Schm. te E. f 1.50, J. R. te N. f 4, J. C. te A. f 4, K. Tr. te Z. f 0.50, K. H. te A. f 1.80, H. O. te H. f 1.50, K. J. J. W. te A. f 0.50, G. de Vr. te Nw. N. f 1, W. Br. te W. f 3, kleinere bijdragen f 1.40. Totaal f 46.15. Totaal generaal f 314.07.

Landelijke Werkgroep Vrije Jeugdconferentie

verzoekt ons plaatsing van het volgende:
12-13 Febr. Weekend te Appelsga (Fr.) van de Werkgroep Noord-Oost (aankomende bij Vrouwkje Moes, 221 Appelsga),
26-27 Febr. Vrijheid en idealisme op gebied van erotiek en sexualiteit. Speciale conferentie te Blaricum (Jeugdherberg).

Amsterdam: Woensdag 16 Februari repetitie lekenpelgroep in de jeugdherberg.
Inlichtingen en aanmeldingen bij Chris Cornelissen, Ambonstraat 18¹ te Amsterdam-Oost.

19 FEBRUARI 1949

PRIJS 12 CENT

9e Jaargang No 8

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgros 168797 te A'dam

Dreeslachtige

Indonesië politiek

Het is al ruim drie weken geleden, dat in de Veiligheidsraad een resolutie werd aangenomen, waarbij werd opgedragen de vijandelijkheden in Indonesië te beëindigen, de leden van de Republikeinse Regering in vrijheid te stellen, hen opnieuw het bestuur over Djokja en omgeving in handen te geven en met hen tot overeenstemming te komen over het instellen van een interim-regering en het uiteindelijke overdragen van de soevereiniteit. Schijnbaar heeft deze resolutie tot nu toe niet veel resultaat gehad. De militaire strijd op Java en Sumatra duurt nog steeds voort. Nog onlangs protesteerde de Indonesische delegatie bij de V.N. tegen het bombardement van Lybuk Sikaping en de landing van Nederlandse troepen te Sungai Nipah. Ook op Java duurt de „zuiveringsactie” voort, d.w.z. dat de strijd tussen het gemechaniseerde Nederlandse leger en de verspreide afdelingen van de T.R.I. wordt voortgezet. De leden van de Republikeinse regering zijn nog steeds geïnterneerd en een ondubbelzinnige uitspraak van de Nederlandse regering betreffende de status van deze personen en van de Republiek zelf ontbreekt tot nu toe. Van een werkelijk overleg over de verder te nemen maatregelen kan natuurlijk in het geheel geen sprake zijn, zolang aan een der partijen elke bewegingsvrijheid is onttrokken.

Dit alles zijn echter slechts de uiterlijke politieke kenmerken van de toestand en we mogen aannemen, dat achter de schermen wel het een en ander is voorgevallen. Het was al lang geen geheim meer, dat de Nederlandse regering het met zichzelf niet eens kon worden. Aan deze onenigheid is nu openlijk uitdrukking gegeven door het aftreden van minister Sassen.

Verscheidene voorstellen zijn gedaan t.a.v. de „oplossing van de Indonesische kwestie.” Daar is allereerst de opvatting, die ongetwijfeld de heersende is

bij de legerleiding en bij „Blut und Boden”-lieden als de nationale eer-fanatici van Elseviërs Weekblad, of bij de Trouw-kanten. Deze menen, dat „Nederland” de resolutie van de Veiligheidsraad eenvoudig naast zich moet neerleggen en recht en orde in Indonesië volgens „Nederlandse” inzichten moet herstellen. Dergelijke opvattingen heersen ook in de rechtervleugel van de K.V.P., maar uit het aftreden van Sassen blijkt, dat zij zich in de regering in deze extreme vorm niet hebben kunnen doorzetten. Daartegenover staat dan de opvatting, die blijkbaar de overhand heeft gekregen, dat „Nederland”, of het wil of niet, wel gedwongen is, de besluiten van de resolutie zo ver mogelijk uit te voeren. Wat onder dit „zo ver mogelijk” moet worden verstaan, is op het ogenblik waarop dit artikel wordt geschreven echter nog lang niet duidelijk.

De laatste tijd duiken allerlei berichten op, dat de mogelijkheid wordt overwogen om de periode van de interim-regering geheel over te slaan en te komen tot een „vervroegde” erkenning van de Indonesische soevereiniteit, b.v. op 1 Mei van dit jaar. (Men bedenke, dat in de overeenkomst van Lingadjadi een uiterste datum van 1 Januari 1949 werd vastgesteld!) Over de details van dit plan is nog weinig bekend, maar het enkele feit, dat dit plan van Beel afkomstig is en blijkbaar door een deel van de K.V.P. wordt gesteund, doet vermoeden, dat er bij deze soevereiniteitsverklaring nog wel een addertje onder het gras zal schuilen. Bij nadere beschouwingen van de schaarse mededelingen, wordt dit vermoeden nog versterkt. Volgens deze plannen zou immers een „voorlopige” regeling van deze soevereiniteit tot stand komen, waarbij aan de Hoge Vertegenwoordigers van de Kroon een bijzondere positie wordt toegedacht. De Nederlandse troepen zouden „voorlopig” in Indonesië blijven.

Verder zou in de tot stand te brengen „voorlopige” regering de positie der „federalen”, d.w.z. de door Nederland ingestelde marionetten-regeringen, tegenover die der Republiek zeer zijn versterkt. Want de positie dezer laatste regering is immers door Nederland nog niet ondubbelzinnig erkend; haar status moet eerst worden bevestigd door een plebisciet, dat natuurlijk vóór 1 Mei 1949 niet kan plaatsvinden. Kort en goed komt het gehele plan dus hierop neer, dat men de nu blijkbaar als onvermijdelijk beschouwde afkondiging der soevereiniteit wil doen plaats vinden onder zodanige omstandigheden, dat in de „sovereine Verenigde Staten van Indonesië” Nederland toch aan de touwtjes blijft trekken. Vandaar deze plannen voor een vervroegde afkondiging; men vreest blijkbaar, dat tijdens een lange interim-periode de invloed van de Republikeinse regering, die nu voor het ogenblik sterk is teruggedrongen, zich opnieuw zou consolideren.

Wij kunnen natuurlijk niet weten, of zelfs maar gissen of men deze nieuwste plannen zal trachten te verwezenlijken, al mag men ook aannemen, dat de leiders van de Republiek zich niet zo gemakkelijk op de hak zullen laten nemen. Wel willen we de gelegenheid aangrijpen om nog eens de kwestie in ogenschouw te nemen waarom de Nederlandse regering toch zo verschrikkelijk bang meent te moeten zijn voor die Republiek, terwijl diens regering toch herhaaldelijk te kennen heeft gegeven met de Nederlanders te willen samenwerken en de Nederlandse belangen in Indonesië te eerbiedigen. Twijfel aan de wil om deze verklaringen tot werkelijkheid te maken, behoeft toch waarlijk niet te bestaan. Want de regering van de Republiek is zich zeer goed bewust dat de „opbouw” van „Indonesië” en zelfs de beperkte industrialisatie, die wordt nagestreefd, niet mogelijk zijn zonder de medewerking van buitenlands kapitaal en buitenlandse experts. Er is geen enkele reden, hiervan het Nederlandse kapitaal en de Nederlandse technici, die nu eenmaal op Indonesië zijn ingesteld, uit te sluiten. Reeds enige tijd geleden heeft de Koninklijke Shell Maatschappij een voorlopig contract aangegaan met de regering van de Republiek en de S.O.B.S.I. (de Indonesische Vakvereni-

Februari-staking 1941

Negen maanden had de bezetting geduurd. Zwaar begon de fascistische laars, in het bijzonder op de arbeidersklasse, te drukken. Nog was het vriendschapsverdrag tussen Hitler en Stalin van kracht. De Duitse oorlogsmachine had behoefte aan arbeiderskrachten en zo werd een begin gemaakt met het rekruteren van jonge arbeiders uit de bedrijven voor tewerkstelling in Duitsland. Van de burgerlijke verzetsbeweging was nog weinig te zien. Maar onder de naam „Het Derde Front”, werkte tijdens deze bezettingsmaanden een groep leden van de vroegere R.S.A.P., onder aanvoering van Sneevliet, Menist en Dolleman. Spartacus verscheen reeds en de kleine maar vasthoudende groep van werkers zorgde er voor, dat regelmatig pamfletten, brochures, kranten en snippers onder de arbeiders werden gebracht. In de eerste dagen van Februari werd daarin tegenover de jodenvervolgingen het stakingswapen aanbevolen. Duidelijke taal werd gesproken over het wezen van de imperialistische oorlog en het noodzakelijk verzet van de arbeidersklasse internationaal. Het Derde Front was reeds in verbinding gekomen met buitenlandse makkers. Internationale proletarische solidariteit en klassenstrijd waren de leidende motieven van deze makkers, waarvan er later helaas zovelen zijn gevallen.

- o -

De rekrutering van jonge arbeiders, waarover wij hierboven spraken, ontmoette verzet. Onder deze zo buitengewoon moeilijke politieke verhoudingen rees het solidariteitsbesef van de arbeiders in verschillende Amsterdamse bedrijven omhoog. Op Maandag 17 Februari 1941 legden de arbeiders van de werven, oud en jong, in antwoord op de vordering van arbeidskrachten, het werk neer en 24 uur later, midden in de oorlog, onder de scherpst denkbare verhoudingen was het resultaat bereikt: de vordering ging niet door. De naam Derde Front was een ogenblik tastbare realiteit geworden, door strijdende arbeiders.

Maar ook aan de andere zijde, die der bezettende macht en zijn satelieten, gingen zich op de scherper wordende verhoudingen in dit land instellen. Het anti-semitisme werd als wapen gebruikt. Gruwelverhalen over door joden gepleegde aanslagen verscheen in de pers. Provocerende tochten van de W.A. der N.S.B. door de jodenbuurt volgden. Vechtpartijen waren het resultaat, waarbij een der N.S.B.ers werd gedood. Dat was het motief, dat de heren nodig hadden, om op 22 en 23 Februari de rabauwen van de Grüne Polizei op de jodenbuurt los te laten. Beestachtig was de jacht op weerloze en radeloze joden. Mishandeling en wegsleping van vier

honderd jonge mensen waren voor het solidariteitsbesef van de Amsterdamse arbeiders het signaal tot omvangrijk verzet. Er was geen pers nodig, die 25ste Februari. De berichten gingen van huis tot huis, van bedrijf tot bedrijf: de reiniging staakt; de waterleiding staakt; de bedrijven in Noord lopen leeg; de tram rijdt niet meer. „Gans het raderwerk staat stil, als Uw machtige arm het wil,” werd levende werkelijkheid.

Duidelijk moest het zijn, dat de verhoudingen niet zodanig waren, dat deze staking lang kon worden voortgezet. Maar het protest was van grote betekenis. „Prachtig was de uitbarsting en de snelle verbreiding van de massa-staking, prachtig was niet minder de gesloten terugkeer in de bedrijven, waartoe werd overgegaan vóór de bekendmaking van Rauter met zijn bedreigingen aan de muren verscheen.” Aldus het blad Spartacus van die dagen.

- o -

Dat is nu acht jaren geleden. Reeds vier jaren zijn wij, wat de bezittende klasse noemt, „bevrijd”. Zwaar drukt de oorlogslast op de arbeidersklasse. De kranten staan vol over herstel en opbouw, maar terwijl die worden gepropageerd onder de leuzen van „harder werken en buikriem aanhalen,” hangen de zwarte wolken van crisis en oorlog

ONS ZOMERKAMP

Eindelijk is het dan zo ver vrienden, dat we jullie wat nadere gegevens kunnen verstrekken over ons a.s. zomerkamp.

In de eerste plaats wordt het kamp gehouden van 30 Juli tot 6 Augustus en wel op het kampeercentrum „De Woudstee” bij Hulshorst, (Geld.). Het kamp-terrein ligt temidden van bos en heide, afgewisseld met zandverstuivingen. In 't kort in een prachtig stuk natuur, waar we volkomen vrij zijn in onze bewegingen en volop kunnen genieten. Voorts is de outillage van dien aard, dat er speciale voorzieningen kunnen worden getroffen (eten, slapen enz.) voor gezinnen met kleine kinderen, terwijl ook de niet meer jeugdigen zich weer volkomen in het kamphuis thuis zullen voelen. En dan nog een verheugende mededeling. Het kampgeld zal nog iets lager zijn dan het vorig jaar, zodat ook aan die bezwaren tegemoet gekomen is.

Waarschijnlijk zal het kamp uitgebreider worden, dan het vorig jaar. Daarom verzoeken wij onze kameraden om zich zo spoedig mogelijk op te geven als deelnemer van ons zomerkamp. We kunnen n.l. maar een beperkt aantal mensen onderdak brengen. Zoals de zaak zich momenteel laat aanzien is het niet onmogelijk, dat we genoodzaakt

opnieuw boven onze hoofden. De lonen zijn te laag om het arbeidersgezin te onderhouden en duizenden vrouwen voelen zich gedwongen ook hun arbeidskracht te verkopen, vaak ten koste van de gezinsverzorging. Tegen deze onhoudbare toestanden komen, dan in dit, dan in dat bedrijf, de arbeiders in verzet. Maar wij missen tot op heden dat gevoel van solidariteit, dat ons in de dagen van Februari 1941 zo adëmbemend meesleepte. Arbeiders van Amsterdam, arbeiders van Nederland laten wij overdenken, dat het meest van alles ook nu, die geest van eensgezindheid, de saamhorigheid van klasgenoten, nodig is. Straks zullen de autoriteiten uw daadkracht uit die dagen trachten te gebruiken om het nationalisme aan te kweken en uw klasse-inzicht te benevelen. Maar in die moeilijke dagen hebt ge niet gestreden voor nationalisme. Ge hebt uw solidariteit betoond jegens de meest vertrapten, de meest geschonden. De staking was een uiting der verwerpen; één voor allen allen voor één. Laat u in deze tijd nu de Nederlandse soldaten door Indonesië marcheren, nu militaire verdragen de komende nieuwe wereldoorlog voorbereiden, niet inschakelen in de fronten der imperialisten. Besef dat allen die strijden tegen uitbuiting en onderdrukking uw eigen strijd voeren.

Trekt de lessen uit het verleden. Houdt vast aan internationalisme en classesolidariteit.

worden, op een gegeven moment de inschrijving stop te zetten. Laat ieder die ons zomerkamp mee wil maken zich dus zo spoedig mogelijk opgeven. Doe het nu. In de eerste plaats vergemakkelijk het de organisatie van het kamp en... men loopt niet het risico teleurgesteld te worden. Voorlopig kunt u uw opgeaf richten aan het adres Postbus 7046, Amsterdam Zuid 2.

Herdenking

Februari-staking 1941

De Communistenbond „Spartacus” organiseert op Vrijdag 25 Februari a.s. een Herdenkingsbijeenkomst. Deze avond zal in het teken staan van de internationale klassenstrijd. Passende muziekdeclamatie zal ten gehore worden gebracht.

De bijeenkomst vindt plaats in Gebouw „DE AREND”, Breeuwerstraat hoek Planciusstraat (te bereiken met lijnen 10 en 12).

Sympathiserenden en lezers van Spartacus zijn welkom. Aanvang 8 uur. — Toegang vrij.

26 FEBRUARI 1949

PRIJS 12 CENT

9e Jaargang No 9

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

De nationale beweging in Azië en het Westers Imperialisme

In onze beschouwingen over het Mars-hall-plan en over de ontwikkeling van Europa en Amerika hebben we er herhaaldelijk op gewezen, hoe de toekomst van deze landen gebonden is aan die van Azië.

Reeds heeft Truman bij zijn ambts-aanvaarding als één van de vier punten van zijn „programma van vrede en vrijheid” gesproken over de „ontwikkeling van achtergebleven gebieden door gebruikmaking van wetenschappelijke en industriële vooruitgang”. En naar later is te kennen gegeven, doelde hij hier niet op Missouri, maar op Afrika en Zuid-Oost Azië.

De gebieden, die in de eerste plaats voor deze politiek in aanmerking komen, zijn behalve het reeds door Amerika beheerste Japan — dat overigens niet als een „achtergebleven gebied” kan worden beschouwd en dat de „industriële vooruitgang” zelf reeds ter hand heeft genomen — China, de Philippijnen en Indonesië, het gebied van Birma, Thailand, Indo-China en Malakka, India en Pakistan. Dit reusachtige gebied, met een bevolking van ongeveer een miljard inwoners, de helft van de bevolking van de gehele aardbol, is thans in een fase gekomen, waarin het rijp wordt voor kapitalistische organisatie. Gedurende verscheidene eeuwen heeft het Europese kapitaal met deze gebieden handel gedreven en de bevolking uitgezogen, zonder echter een diepgaande verandering in de sociale structuur van deze landen te weeg te brengen. Integendeel; het maakte gebruik van het inheemse uitbuitings-apparaat, het verbond zich met de heersende radjah's, sultans of mandarijnen en maakte zo de bevolking het slachtoffer van een dubbele uitbuiting.

Intussen is in dit alles verandering gekomen. De landen van Azië zijn de brandpunten geworden van de z.g. nationale beweging. Deze nationale beweging keert zich echter niet alleen tegen de Europese uitbuiters, maar ook tegen de hiermee verbonden inheemse heersers-

de klasse. Deze nationale beweging is dus niet slechts een strijd voor de „nationale bevrijding” zonder meer, maar tevens een sociale revolutie, die tot uitdrukking brengt, dat de productieverhoudingen in deze landen toch een verandering hebben ondergaan en dat de sociale structuur zich hieraan moet aanpassen.

De oorspronkelijke sociale verhoudingen in landen als China, Indonesië en India zijn zeer verschillend. Het feit, dat in al deze landen de nationale beweging, zij het in verschillende vormen, toch ongeveer tegelijkertijd opkomt, bewijst, dat in al deze gebieden gemeenschappelijk oorzaken aan het werk zijn geweest. Deze oorzaak is gemakkelijk aan te wijzen. Hij staat in verband met de beginnende industrialisatie.

Reeds de geringe mate van industrialisatie, die tot nu toe in de Aziatische landen tot stand is gekomen, was voldoende om de gehele overgeleverde sociale structuur te ondermijnen. Ook al was er geen sprake van het ontstaan van een talrijk proletariaat, voor de voorheen volkomen aan het land gebonden boeren was er nu toch een mogelijkheid gekomen zich aan de uitbuiting door de grootgrondbezitters te onttrekken. En ook al betekende dit slechts de verwisseling van het ene juk voor het andere, de mogelijkheid voor de boeren zich als loonarbeider op een plantage of in een fabriek te verhuren, maakte toch een einde aan hun volkomen weerloosheid tegenover de landeigenaar en daardoor aan de onbeperkte heerschappij van deze laatste.

Bovendien ontstonden in al deze landen nieuwe inheemse bevolkings-groepen van kapitalisten en intellectuelen, die het voortbestaan van de oude sociale verhoudingen voelden als een niet te verdragen belemmering voor hun eigen ontwikkeling en die daarom streefden naar een totale modernisering van de Aziatische gebieden. Wanneer deze nieuwe groepen de koloniale machten bereid

zouden hebben gevonden hen in dit streven te ondersteunen, dan hadden ze hiermee een althans voorlopig bondgenootschap kunnen aangaan.

Maar het Westerse kapitaal zag — en niet ten onrechte — in de nieuwe groep van inheemse kapitalisten en intellectuelen een concurrerende macht, waardoor het straks wel eens geheel en al uit de heerschappij zou kunnen worden verdrongen en dus voelden de koloniale mogendheden zich veiliger bij de oude heersende machten die, bedreigd als ze zich voelden door de opkomende inheemse kapitaalsgroepen en intelligentsia, zich nog nauwer bij de koloniale heersers aansloten. Zo ontstond de paradoxale toestand, dat de koloniserende mogendheden, die door hun kapitaals-politiek de oude sociale verhoudingen ondermijnden, op politiek terrein zich steeds nauwer met de oude inheemse heersersklasse gingen verbinden en dat de nieuw opkomende, inheemse kapitaals-groepen en intelligentsia in een nationale beweging tegenover de buitenlandse kapitaalsmachten kwamen te staan. Daarbij vonden deze een tijdelijke bondgenoot in de grote massa der bevolking, die in de strijd tegen het buitenlandse kapitaal en de oude inheemse heersersklasse ook haar eigen „strijd” herkende.

Het werkelijk verloop van deze strijd is in de verschillende delen van Oost-Azië zeer verschillend geweest en waarschijnlijk zal de toekomstige ontwikkeling van deze landen nog verder uiteengaan. Toch is over geheel Azië de „nationale strijd” zelf, d.w.z. de strijd tegen de koloniale mogendheden en de oude, inheemse heersende klasse zo goed als beslist. Daardoor komt nu meer en meer de tegenstelling tussen de nieuwe kapitalistische inheemse groepen en de brede massa der bevolking naar voren. Deze tegenstelling heeft zich in China reeds ontwikkeld tot een openlijke strijd, in tegenstelling tot b.v. India, waar de heerschappij van de inheemse uitbuiters-klasse nog vrijwel onbetwist schijnt te zijn. Indonesië neemt in dit opzicht een soort tussenpositie in.

Voor de West-Europese mogendheden bestaat er geen mogelijkheid meer, de oude koloniale verhoudingen te doen herleven. Voor zover ze daar nog naar streven, kan dit de Aziatische nationale